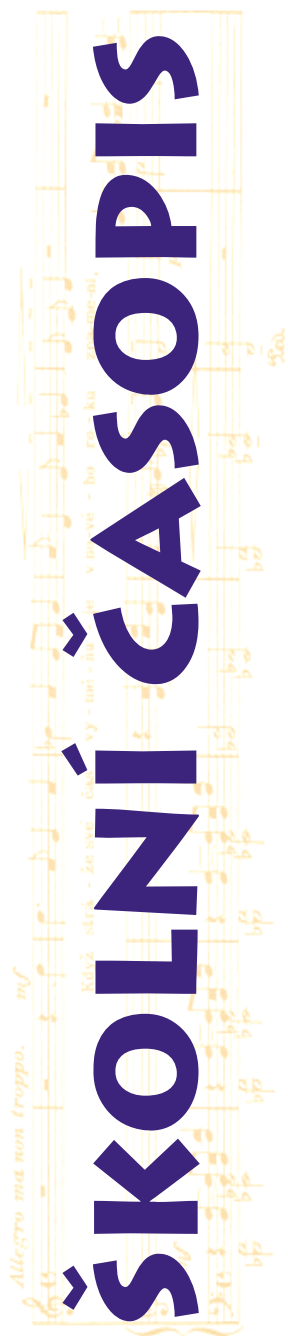

XI. ROČNÍK / Č. 2

KVĚTEN / 2023

ZUŠ VÍTĚZSLAVY KAPRÁLOVÉ BRNO, PŘÍSPĚVKOVÁ ORGANIZACE

VÁŽENÍ RODIČE, MILÍ ŽÁCI A PŘÁTELÉ ŠKOLY,

je čas bilancovat. Naše škola má za sebou krásných 65 let, kdy zasvěcuje žáky do tajů umění, pěstuje jejich vkus, cit pro krásu, úctu k tradicím, a také je učí zodpovědnosti za svoji práci a vytrvalosti. Toto všechno nabízí ve čtyřech uměleckých oborech. Aktuálně školu navštěvuje 880 žáků a vyučuje zde 53 učitelů.

Pomyslnou bránou školy každoročně přicházejí noví žáci a vkládají svůj talent a důvěru do rukou našich kvalifikovaných pedagogů. Na konci studia absolventi opouští školu nejen ověření úspěchy, ale také vybaveni znalostmi a dovednostmi, a s vědomím důležitosti umění v životě člověka. Ne každá škola se může pyšnit tolika vynikajícími pedagogy, kteří jsou zároveň i výkonnými umělci. Za láskyplné provázení studiem, výchovu a vzdělání, lidské postoje, obětavost a vysoké pracovní nasazení patří moje velké poděkování všem mým kolegům. Díky nim, ale i díky nepedagogickým pracovníkům, se můžeme těšit z vynikajících výsledků školy.

Přeji naší škole, aby byla i nadále místem, které budou vyhledávat rodiče pro svoje talentované děti a kam se budou rádi vracet nejen žáci, rodiče, ale i bývalí kolegové, a aby si udržela vysoký standard kvality.

Jana Sapáková
ředitelka školy

65.
SLAVÍME!

NAŠI NEJMENŠÍ

Klára Veselá

Studium přípravné hudební výchovy (PHV) je určeno pro děti, které ještě nemají sedm let. Výuka probíhá jednou týdně, a to ve skupince. Současně už děti mají i individuální výuku nástroje, který si zvolí, většinou však v kratší časové dotaci. Třídy PHV se zaměřují na všechny aspekty hudební výuky: rytmus, zpěv lidových a umělých dětských písní i hudební teorii. To vše se snažíme zvládat hravou a co nejzábavnější formou. Děti totiž zpravidla ještě neumí psát ani číst. Některé z nich navštěvují mateřskou školu, jiné jsou už v první třídě.

Velmi oblíbená ve výuce je hra na Orffovy nástroje, dřívka, drhla, bubínky, chrastítka, rytmická vejce apod. Učíme se také italské hudební názvosloví, základní hudební pojmy a píšeme noty a hudební značky. Součástí výuky je veřejné vystoupení, které obvykle propojujeme s pohybovým i výtvarným projevem.

Každé pololetí děti vystupují na různých koncertech školy. V letošním roce jsme se zúčastnili koncertu *Podzim na Kaprálce*, *Vánočního koncertu* v Husově sboru a připravujeme se na *Galakonzert* v Besedním domě s tématem „Pojedeme do Afriky“.

Naše paní učitelky si dovedou s dětmi hrát a zároveň je naučit krásný repertoár, který se nestydí předvést. Děti se postupně učí, jak to u nás ve škole chodí, jak se připravit na koncertní vystoupení nebo jak se v jeho

průběhu chovat nebo naopak nechovat.

Podobné poslání má i kurz *Veselé notičky*, který naše škola pořádá v rámci doplňkové činnosti. V rámci kurzu děti hravou formou rozvíjejí své hudební schopnosti. V průběhu školního roku se dětem představují hudební nástroje a ony si mohou vybrat, který by si přály

foto Dušan Kadlec

studovat v dalších letech. Absolvování kurzu dětem výrazně napomáhá, aby pak úspěšně složily talentové zkoušky ke studiu hudebního oboru, které se konají vždy v dubnu.

V letošním roce se o naše nejmenší pečlivě starají paní učitelky Klára Veselá, Petra Kopůncová, Michaela Pidová a Jana Boudjaoui Havlová.

HRAJE CELÁ RODINA

Michaela Pidová

Rodinné muzicírování má dlouhou historickou tradici. Pěstovalo se již v dávných dobách v slavných hudebních rodinách – Bacha, Mozarta, Schumanna.

Díky rodinnému muzicírování se z generace na generaci předává láska k hudbě. Když hraje a zpívá rodina spolu, je to chvíle sváteční a radostná, plná pozitivních emocí.

Myšlenka uspořádat koncert Hraje celá rodina se zrodila v mé hlavě před dvanácti lety. V den koncertu si žáci školy přívou na podium rodinné příslušníky, kteří opráší své dovednosti a nabídnou širokou paletu hudebních žánrů a netradičních nástrojových seskupení. Někteří své vystoupení obohatí scénkou nebo kostýmy. Koncert má vždycky velmi příjemnou a uvolněnou atmosféru.

Publikum s nadšením ocení každý výkon obrovským potleskem.

foto Markéta Šmerdová

Hraje celá rodina patří již k tradičním a oblíbeným koncertům. Koná se vždy jeden den před pololetními prázdninami. Za dobu trvání se na podiu vystřídal přes šest set účinkujících, mezi kterými nechyběli muzikanti světového renomé.

TANČÍME PRO DRUHÉ

Jana Kubáčková

V letošním roce jsme měli mnoho příležitostí zatancovat si před publikem. Začalo to v září Erbovními slavnostmi, následovala dvě představení v kulturním centru Semilasso. V prosinci jsme si před vyprodaným hledištěm čtyřikrát „stříhli“ Louskáčka v divadle Barka. Naši žáci nechyběli ani na koncertě pro Kociánku a tři dny před Štědrým dnem jsme navštívili Ústav pro seniory v Králově Poli, kde jsme se dojíмали navzájem... V únoru jsme svůj um předvedli na Reprezentačním plese Králova Pole. V dubnu jsme vystoupili na koncertě pro mateřské školy a také jsme poprvé „okusili prkna“ Divadla Radost ve dvou tanečních představeních. Čeká nás ještě taneční duet v Besedním domě a květnové tancování v Divadle Barka. Tam zavzpomínáme na všechny choreografie, které nás bavily.

Pokaždé, když svým malým tanečnicím oznamuji, že budou vystupovat, příkládám tomu značnou důležitost. Sedneme si do kruhu a já jim vyprávím, že je čeká moc pěkná akce. Napínám je jak "špagátek", aby se o to více těšily a potom vidím a vlastně i slyším obrovskou radost. Protože v některých ročnících dívky projevují radost ječením nebývalé výšky, u kterého nezbyvá, než si

foto Roman Růžička

zakrýt uši a v duchu se zařikat, že příště jim vše oznámím jen tak mezi řečí. Když se jedná o dopolední vystoupení, všichni se začnou objímat a radostně volat: "Nejde se do školy!"

Nacvičování je někdy zdlouhavé a únavné. Proto nesmí chybět motivace a tou je právě možnost zatancovat si. Kdekoliv. U nácvičku Louskáčka byly děti namotivované dostatečně. Zvláště v posledních dnech to došlo tak daleko, že mi nejedna dívka oznámila: "Paní učitelko, já jsem dnes nešla do školy, protože jsem trochu nachlazená a potřebovala jsem si dopoledne odpočinout, abych mohla přijít k vám na zkoušku!" Známe to z vlastní zkušenosti. Když nám o něco jde, vydržíme hodně. V baletu Louskáček vystupovalo přes sto žáků a z té stovky chyběla

jedna dívka! Pravda, v dalším týdnu "padlo" 50 % žáků, kteří do nácviku a vystoupení dali opravdu všechno. Byl to bezesporu velký projekt, o kterém bych ráda napsala více.

foto Roman Růžička

Nastudování celého baletního představení nám trvalo pouhé tři měsíce. První setkání však proběhlo již na jaře v roce 2022, kdy jsme se sešly s mojí kolegyní Jitkou a s výtvarnicemi a „vyhrkly“ jsme na ně hrubou verzí scénáře a to, jaké kulisy, rekvizity a projekci bychom potřebovaly. Bylo vidět, že jsou zaskočené. Moc se snažily, aby to nebylo znát, ale já si představovala, co se jim asi honí hlavou. Skoro celé pololetí obětovat projektu, který kdovíjak dopadne!

"Bude to náš společný projekt. To tu ještě nebylo. A krom toho vaši žáci si vyzkouší něco nového. Do divadla kulisy nikdy netvořili. Navrhnou vánoční strom, který se bude zvětšovat, vytvoří barevné polštáře z papíru, vyrobí perníčky a sýry a budou se realizovat v projekci na plátně

a také můžou rozveselit jeviště nějakými stromky s ozdobami, a louskáček s oddělovací hlavou je přece výzva, ne?"

Výtvarnice nás se zájmem poslouchaly, ale byly nezvykle vážné.

"Potom by bylo ještě pěkné..."

"Ne, už nic dalšího!" Zarazily nás, když jsme chtěly pokračovat s dalšími návrhy.

"Jak chcete stihnout naučit děti celý balet za tři měsíce?" ptaly se nás, aby se převedla řeč jinam.

"No..., to se dá nastudovat" odpověděla jsem hodně nejistě.

Bylo vidět, že nás v tom nechtějí nechat, i přesto, že jim to vezme tolik času. Kdyby nás odmítly, tento projekt by nikdy nevznikl!

Od dubna jsme začaly s přípravami. Výtvarnice si rozdělily, kdo co bude dělat, s paní Škárovou jsme promýšlely kostýmy, dávaly dohromady obsazení a alternace jednotlivých postav, vymýšlely detailní scénář, vybíraly hudbu, kterou jsme stříhaly, aby jednotlivé tance na sebe navazovaly a nikdo si nevšiml, kde se hudba zkrátila, zpomalila, vynechala...

Na konci srpna nás čekala schůzka s naší paní zástupkyní, která nám se vším pomáhala, věřila nám a povzbuzovala nás. V září se rozjel velký kolotoč, při kterém se jednotlivé ročníky prolínaly a scházely ve společných hodinách.

Ráno jsme se s paní učitelkou Jitkou v dobrém dohadovaly, jak dál. Během dopoledne jsme vymýšlely choreografie. Krok za

krokem, takt za takt. A v odpoledních hodinách jsme choreografie učily žáky. A tak pořád dokola, až se přiblížila velká generálka v divadle s projekcí, kostýmy, s dekoracemi, zvukem i světly a všechno to najednou do sebe zapadlo.

Samotné představení nebudu popisovat, to řada z vás shlédla naživo, ale co divák nevidí, stojí ještě za zmínku. V zákulisí byli dva dobrodinci, kteří dohlíželi na děti v šatnách, pomáhali s převleky a udržovali klid. Práce jen pro silné povahy s neochvějnou trpělivostí. Dále dva "inspicienti", kteří posílali děti z chodby do zákulisí a po odtančení zpět do šaten. Nechyběl osvětlovač z Barky, což byla kapitola sama pro sebe a já s kolegyní Jitkou, která stála na jedné straně jeviště a já u techniků. Techniku zajišťovali kluci z výtvarného oboru, minimálně dva na každé představení a měli toho na starosti mnoho. Odnášení a chystání rekvizit a kulís, otevírání a zavírání opony, zvuk a projekci. Se vším jim pomáhala výtvarnice Mirka, kterou jsem při začátku představení povzbudila slovy: "A nemůže se ten notebook během představení začít aktualizovat?" Její do té doby vyrovnaný výraz se změnil, oči se jí vytřeštily a mě strašně vyděsily! Ale naštěstí se Mirčiny oči vrátily na původní místo a s klidným hlasem odvětila: „Co ty ještě nevymyslíš, už nad ničím nepřemýšlej!"

foto Roman Růžička

Vzala jsem si její slova k srdci.

Nejhorší chvíle jsou minuty před začátkem představení. Nervozita se dá krájet. Všichni účinkující netrpělivě přešlapují. Já je uklidňuji, že vše

foto Roman Růžička

dobře dopadne, ale sama bych nejraději také přešlapovala... "Já se bojím" slyším spíše od mladších dívek.

"Nebojte se, o nic nejde, hlavně si to užijte" uklidňuji dívenky a začínám přešlapovat.

"A vy se paní učitelko nebojíte?"

"Čeho? No, trochu jo." Děti to překvapivě pobaví a uvolní.

Tak začínáme. Můžeme. Pusťte hudbu. Kluci zmáčknou play. Nic. Hudba nehraje. Proč to nehraje? Všichni zadržují dech. Hlavou mi bleskne: „A je to tedy, počítač začíná s aktualizací.“

Technikům bleskne hlavou úplně něco jiného: „Máme vypnutou hlasitost.“

Taky že jo. Hudba začíná hrát. Docela zřetelně je slyšet uvolněný výdech všech přítomných. Louskáček plyne až do závěrečných ovací. Všichni se objímáme a máme velkou radost, že to dobře dopadlo.

Stále více se utvrzuji v tom, že každé naše představení otevírá srdce nejen těm, kteří přijímají, ale také tanečnickům, kteří dávají. Společně prožitá chvíle je pro ně zážitkem, který jim zůstává ve vzpomínkách. A pokud učíme děti s láskou, tyto vzpomínky jsou krásné a rádi se k nim všichni vracíme.

ROZHOVOR S TOMEM VORÁLKEM

Pavel Borský

Tomáš Vorálek je nejen pedagogem ZUŠ V. Kaprálové, ale také členem orchestru Národního divadla Brno. V naší škole učí hru na zobcovou flétnu a fagot. V letošním roce oslavil Tom významné životní jubileum. V krátké pauze při kávě u nás ve sborovně jsem ho trochu vyzpovídal...

foto Markéta Šmerdová

V kolika letech jsi začínal jako pedagog? Vzpomeň si na svoje první hodiny výuky?

No, Pavle, to už bude dlouho! Byl jsem ještě jako student na konzervatoři. Tehdy mne oslovil pan ředitel ze Zbýšova u Brna, zda bych nemohl na pár hodin zaskočit... A tak to začalo! Zůstal jsem tam myslím dva roky.

Zobcová flétna nebo fagot?

Začal jsem učit na zobcovku a první hodiny byly jistě „zajímavé“! Inu, sbíral jsem zkušenosti. Ve třídě byla kamna, která paní školnice každé dopoledne naplnila, já pak přišel a jen škrtl zápalkou. Za chvíli bylo ve třídě příjemné teploučko a v kamnech praskal oheň.

Další mojí pedagogickou štací byl Tišnov. Děti tam dojížděly ze širokého okolí. Někdy se stalo, že se kvůli „sněhové nadílce“ do školy vůbec nedostaly. Ale byly milé. Zvlášť v komorní hře jsme si užili i dost legrace. Byly první koncerty a já se „učil je uvádět“. Měl jsem z toho vždycky velkou trému – chachacha! To už jsem byl ale také členem orchestru NdB. Také proto jsem byl velmi rád, když jsem v éře paní ředitelky Mráčkové mohl nastoupit na Kaprálku. Odpadly mi velké starosti s dopravou a stíháním jak výuky, tak i představení. Tato škola se v průběhu let proměnila v úžasnou instituci se skvělým kolektivem. Tady jsem začal s výukou fagotu.

Co máš na výuce s dětmi rád?

Děti jsou úžasný, „živý materiál“. Vždy mne velmi naplňovalo vidět, jak reagují, snaží se realizovat připomínky učitele. Zvlášť v komorní a souborové hře je to patr-

né. Však taky na Kaprálce díky skvělé pracovní atmosféře funguje i mezi-oborová spolupráce. Žáci se tak dostanou i do hodin k jinému kantorovi, než jsou zvyklí, a to je mnohdy motivuje k další práci na sobě. Nezapomenu, jak jsme ve spolupráci s LDO provedli řadu koncertů, přes Oživlé Betlémy, Z pohádky do pohádky, úryvky z Jesus Christ Superstar až po Odysseu, kterou jsme zahráli i na hradě Veverí v rámci Řecké soboty i pro kyperského velvyslance.

To jsou krásné vzpomínky. Co je naopak někdy pro Tebe jako učitele náročné?

Co je nejsložitější? Zase se to bude točit kolem komořiny. Největší problém je najít společný čas, kdy by všichni, nebo aspoň většina mohla dohromady zkoušet!

V orchestru Janáčkova divadla hraješ na fagot, jistě svoje zkušenosti přenášíš i do výuky....

To je složitá otázka... Ale snad ano. Měli jsme s dětmi v repertoáru i různé úpravy operních meziher, árií, ale i sborů. A taky jsem něco odkoukal od dirigentů, když jsem například vedl flétnový soubor. *(smích)*

Máš v současném repertoáru divadla nějaké představení, na které se těšíš? Kde si právě fagoty hezky zahrají?

Mám. Třeba Bizetovu Carmen, ale především opery Leoše Janáčka. Ač je to s podivem, kdysi jako žáček první a

foto Markéta Šmerdová

druhé třídy jsem chodil i do baletní školy Ivo Váni Psoty. Díky tomu jsem už v sedmi letech vystupoval v Lišce Bystroušce jako malé liščátko, či žabáček a Janáčkova hudba se mi vryla hluboko do duše.

Co rád děláš ve volném čase?

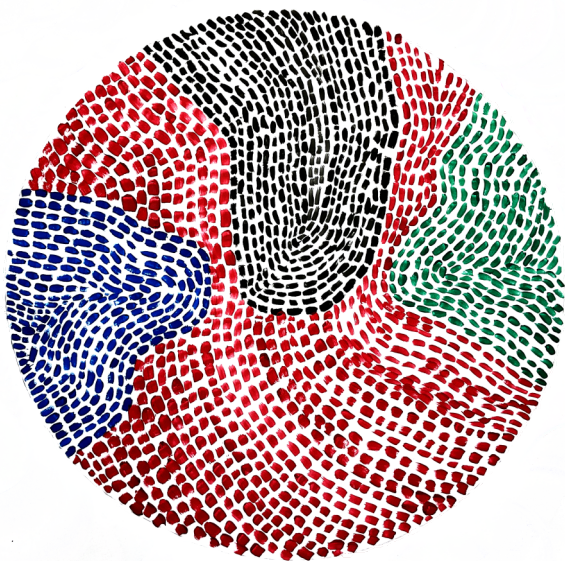
Volný čas? Co to je?!? Ale ano, máme zahradu a taky si „hraju“ na malinkém vinohradu. A tam je co dělat stále... Navíc je tam relativní klid. A tím myslím odpovídám na další otázku, kterou Ti už vidím na rtech. *(smích)*

Co bys popřál ZUŠ V. Kaprálové do budoucna?

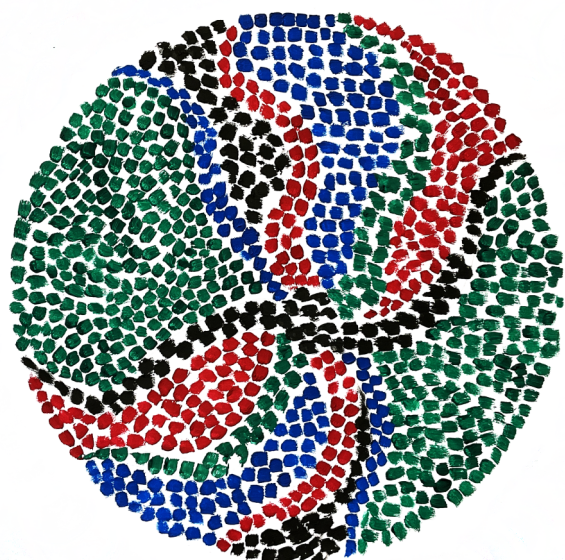
Naše škola letos slaví 65 let své existence! Přeji jí, aby zůstala tím skvělým místem, jakým je, aby atmosféra výuky, ale i jiných společenských aktivit byla srdečná a přátelská. Také jí přeji, aby díky výsledkům svých žáků zůstala významnou institucí, kterou teď bezpochyby je. To už ale bude záležet na lidech...

TEČKA, TEČKA...ANEBO OD BODU K PERFORACI

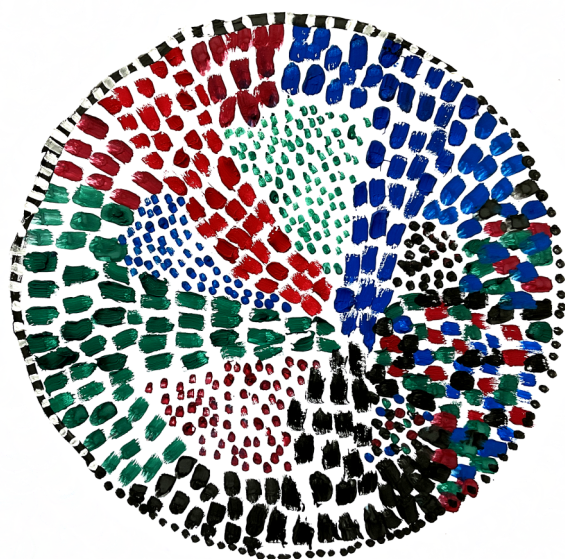
Mirka Brázdová

Nejmenším obrazotvorným i kompozičním prvkem je bezesporu bod. Je nejmenší, nikoli však bezvýznamný. Jeho síla je ve vnitřní stabilitě i ve schopnosti vzájemně se sdružovat a rozšiřovat své „území“, ať už po linii (tečkovaná čára) nebo v ploše. Bod v podobě kreslené tečky nebo malované skvrny barvou a štětcem inspiroval výtvarnou řadu prací žáků od 5 do 18 let, v nichž se v podstatě vzdali spojitých tahů - linií i barevných ploch. Počínaje bodovou kresbou tužkou, linerem nebo perem, štětcem a tuší postupně vznikaly drobné i větší kresby, v nichž jednotlivé doteky nástroje předurčovaly charakteristický vzhled výsledné práce.

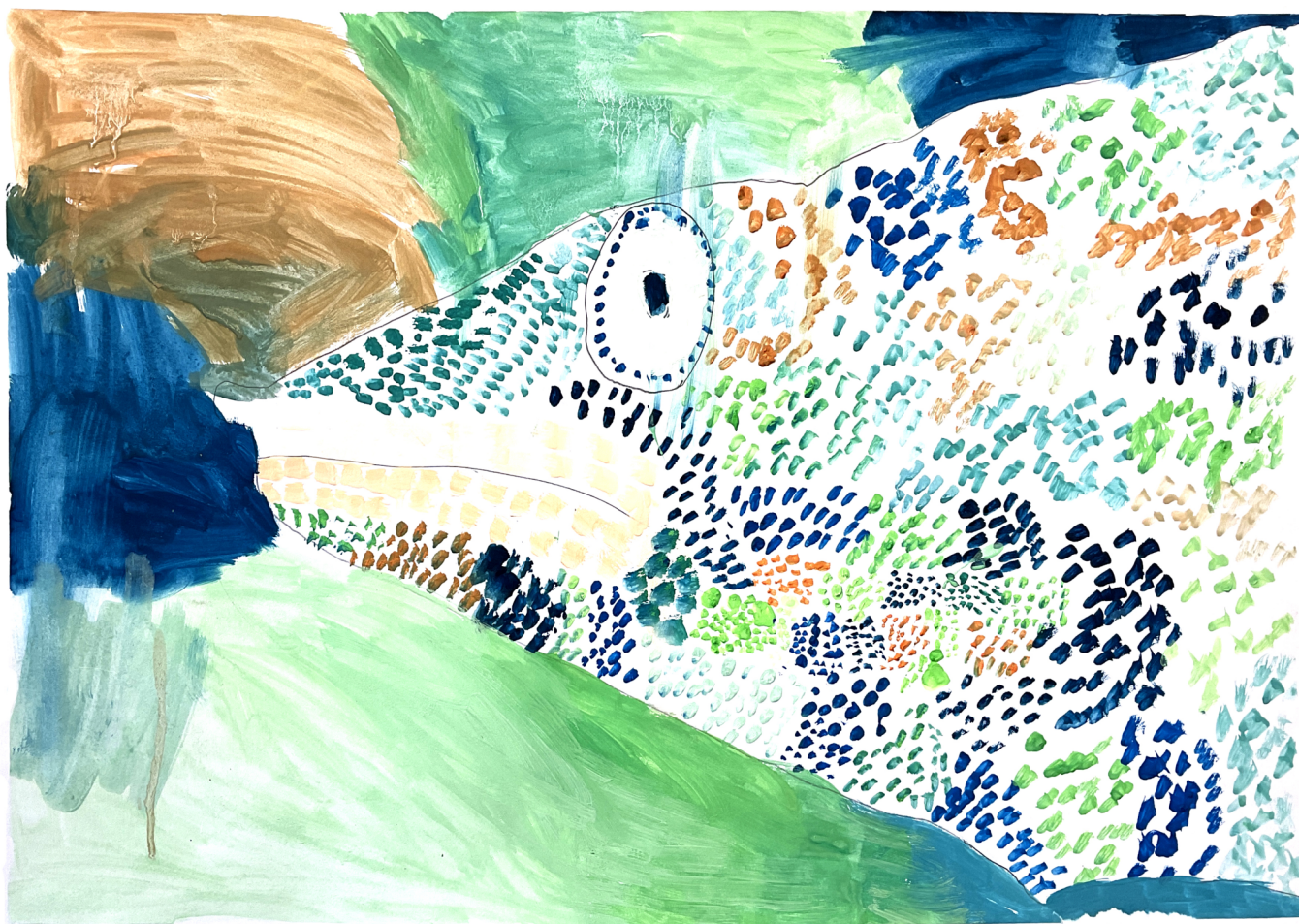

Menší děti při zvětšení zoomem zkoumaly „své tečky“, a pak se pokoušely dát jim zcela neočekávaný, originální tvar, někde i strukturu. Další výtvarná hra vedla přes kombinování teček různých velikostí a jejich skladbu do předem daného útvaru, např. do kruhu. Zajímavý poznatek přineslo seznámení s malířským pointilismem, jak ho známe od George Seurata z období postimpresionismu. Ve stylu malby barevných skvrn se pak děti pokusily i zvětšit tělo zvířete - chameleona.

Po řadě kresebných a malířských pokusů, tedy v ploše, se hlavní téma bod-tečka překlátilo do prostoru a proměnilo se v díru-otvor nebo vpich. Velkou inspirací a průvodcem se tu pro všechny stal italský výtvarník Lucio Fontana, pro nějž práce s děravěním (tzv. perforací) obrazu, materiálu i objektu představovala celoživotní vyjádření. Volné navázání na Fontanu vyústilo v naší výtvarné řadě do perforovaných vrstvených obrazů, lepenkových reliéfů i keramických „objektů s dírou“. S perforací děti i studenti experimentovali v různých materiálech a objevovali také výtvarné možnosti řady nástrojů, které lze k proděravění použít. Tomu pak také odpovídal charakter perforace (propíchnutí, protržení, výřez, výsek tvaru, prasklina...).

Část prací žáků z nejmladší skupinky byla jako inspirace a metodická pomoc budoucím učitelům výtvarné výchovy vystavena v listopadu 2022 v prostorách Pedagogické fakulty MU Brno. Celá výtvarná řada bude pak k vidění společně s výběrem z výtvarného projektu Figurine v řečkovické Galerii Na radnici od 1. do 14. června 2023. Tak se určitě přijďte podívat!

Autoři výtvarných prací (shora a zleva):

Sabina Volná, Petr Bezděk, Jan Veselý (9-11 let) - Kompozice v kruhu (malba temperou)

Magdalena Sýkorová, 13 let - Kompozice s perforací (tempera, vrstvení, perforace)

Ondřej Tomašík, 7 let - Chameleon (malba temperou ve stylu pointilismu)

Z ATELIÉRŮ VÝTVARNÉHO OBORU

*Ukázky z výtvarné řady TEČKA, TEČKA... aneb OD BODU K PERFORACI
z oddělení Mirky Brázdové*

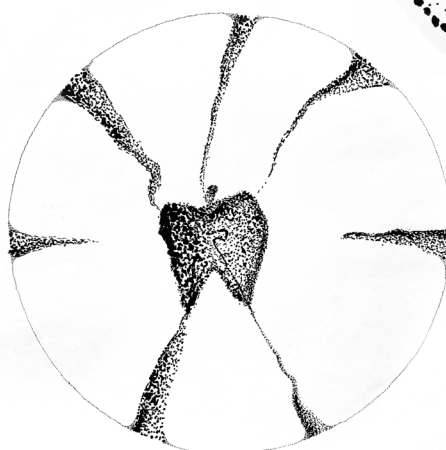
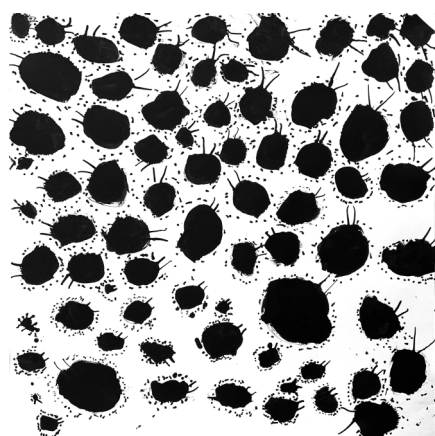
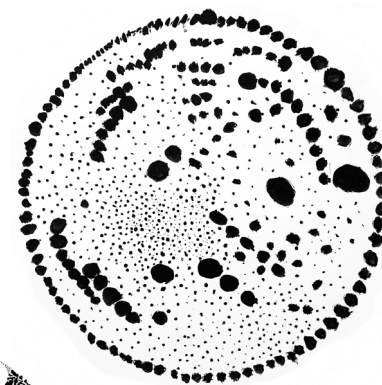
Autoři výtvarných prací (shora):

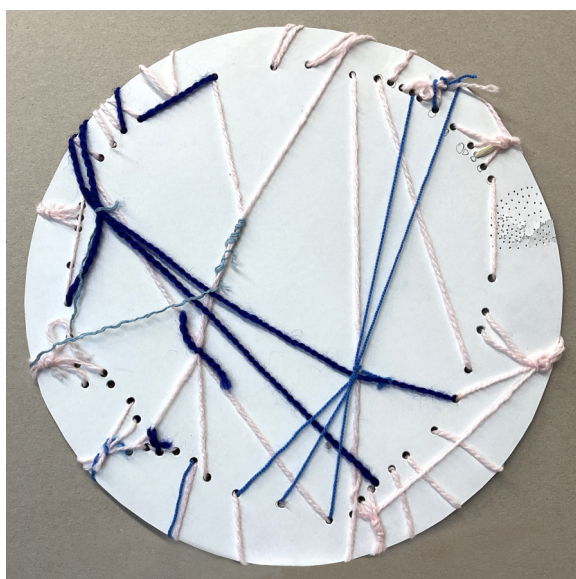
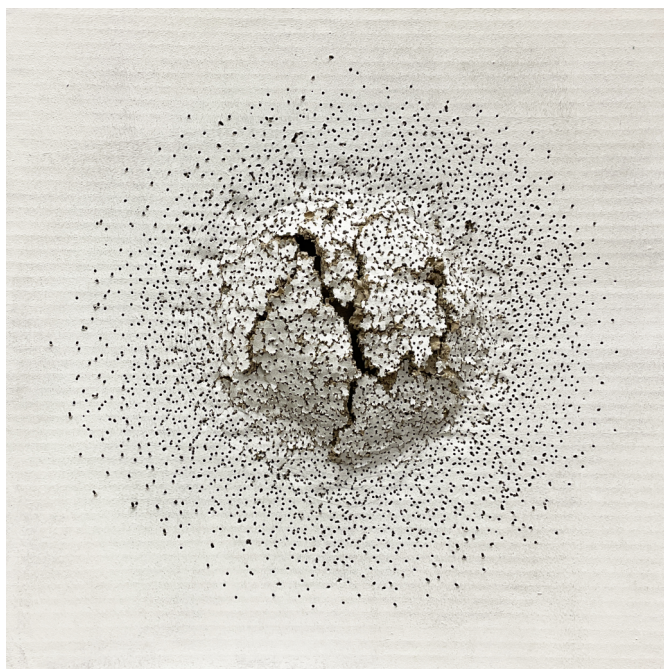
Adriana Křivánková, 12 let - Malé a velké tečky, kompozice v kruhu (štetec a tuš)

Stella Široká, 7 let - Moje tečky (štetec a tuš)

Adina Stachová, 12 let - Kompozice z teček (perokresba)

Sabina Volná, 9 let - Kompozice s perforací (malba temperou, vrstvení, perforace)

Autoři výtvarných prací (shora):

Stella Šíroká, 7 let - Perforovaný kruh (perforovaný papír)

Stanislava Chvátalová, 14 let - Průnik (perforovaná lepenka)

David Hrda, 12 let - Kompozice s perforací (malba temperou, vrstvení, perforace)

Veronika Žáková, 7 let - Devět bodů (malba temperou)

Zlatka Bodunova, 5 let - Terč (perforovaná lepenka, příze)

PTALI JSME SE VOJTY NOVOTNÉHO

Tomáš Vorálek

Jsem rád, že vás všechny mohu opět pozdravit! Do rukou se vám dostalo nové číslo školního časopisu. A je to číslo ne ledajaké... Je totiž poslední před slavnostním koncertem v Besedním domě, kde naše škola završí oslavy 65 let své existence. Tentokrát budu zpovídat kontrabasistu Vojtu Novotného.

Tedy, milý Vojto, jsem rád, že si můžeme chvíli popovídat. Na začátek obligátní otázka: Jaký je vztah k hudbě ve vaší rodině? Kolik členů rodiny na něco hraje a jak třeba vypadají vaše domácí koncerty?

Moji oba rodiče jsou hudebníci, máma hraje a učí na housle a táta na trombon. Postupně pak začali hrát všichni, kdo k nějakému nástroji dorostli. Můj starší bratr studuje zobcovou flétnu, mladší bratři hrají na klavír a kytaru, nejmladšímu zatím nejvíc imponují bubny. Kromě toho všichni zpíváme. Domácí koncerty se moc v panelákovém bytě provozovat nedají, ale s chutí si zahrajeme na Vánoce nebo při oslavách členů rodiny. Také vždy připravujeme vystoupení pro společný koncert rodičů s dětmi v druhé ZUŠ, kde studuji zpěv.

Milý Vojto, to jsou úplně ideální předpoklady pro to, abys se stal skvělým muzikantem. Zeptám se Tě ale jinak. Co škola? Máš své oblíbené předměty?

Právě končím gymnázium na Jarošce a připravuji se na maturitu. Velice mě tam bavil dějepis, chodil jsem i na latinu, což je zajímavý jazyk, a moc mě bavily projekty se sborem, který v loňském roce účinkoval na několika velkých koncertech k výročí školy. Nejméně mě zaujala němčina a fyzika. Kromě školy jsem ale našel zálibu v tanci, po tanečních pokračuji dále a jak standardní tance, tak latinskoamerické mě velice baví.

foto Dušan Kadlec

To je bezva, ale vraťme se k hudebce. Kdy jsi do ní začal chodit a na co všechno hraješ?

Do hudebky jsem začal chodit od předškolního věku, moje máma vždycky říkala, že jsem chtěl hrát na všechno a ona čekala, že

postupně některé nástroje odložím a zůstanu u jednoho, což se vlastně nestalo. Mám tak za sebou oba stupně houslí, první stupeň zobcové flétny a klavíru a momentálně s kontrabasem ještě pokračuji v trombonu a zpěvu. Zdá se mi to ale jako výhoda, protože se podle mě zkušenosti z jednoho nástroje přenášejí i do ostatních.

A z toho všeho teď vypíchněme kontrabas. Jaký je pan učitel, co Tě baví, co nebaví, jaká je Tvoje motivace?

Na kontrabas jsem začal hrát jako samouk kvůli účinkování při školním muzicírování (ve waldorfské škole se hraje i při ranním zpívání a všech slavnostech, často i ve výuce), tehdy jsem ovšem na basu sotva dosáhl. Časem jsem začal chodit ve své mateřské SZUŠ Universum do jazzbandu. Později jsem začal hrát na basu i v souboru Jánošíček. Tehdy rodiče usoudili, že by to chtělo zpětně napravit návyky samouka a přihlásili mě na kontrabas. Pan učitel Panuš je pro mne výborným pedagogem, protože má blízko nejen k vážné hudbě, ale i k dalším žánrům, takže mě výuka u něj vždy inspirovala.

Vojto, pořád se teď točíme kolem hudby. Ale užije se kolem ní i nějaká legrace?

No, nejtípnější mi připadá, když cvičím na trombon tak, že hraji do otevřené šatní skříně, aby to tlumilo zvuk a abych nerušil sousedy. Zajímavé byly také v době covidu hodiny online – někdy vypadával zvuk mně, jindy pedagogovi, komunikace probíhala tak trochu na bázi telepatie.

Jasně! A teď zase vážně. Pochlub se – ale jen malinko, aby to třeba někomu nevadilo... Co Tvé úspěchy?

U nás doma se na úspěchy tohoto typu moc nehraje. Rodiče mi odmala říkali, že pro ně je podstatné vidět, že na sobě pracuju, že se ve věcech, které dělám, snažím postupovat dále a soutěže tenhle posun nezaznamenávají. V druhé ZUŠ jsem se ale zúčastnil úspěšně několika soutěží na zobcovou flétnu (Teplické flautohry, soutěž ZUŠ) a jedné s houslovým triem a se zpěvem.

Určitě s Tebou budu souhlasit, soutěžit v hudbě není jako v atletice, kde se změří, jestli jsi doskočil, nebo dohodil dál,

či doběhl rychleji. Vojto, náš rozhovor se pomalu blíží ke konci. Jsi už skoro dospělý mladý muž. Jak vidíš hudbu ve svém dalším životě?

foto Dušan Kadlec

Momentálně se těším na příští rok, dal jsem přednost kontrbasu před studiem na VŠ a budu nastupovat do prvního ročníku na brněnskou konzervatoř k panu profesoru Jelínkovi. V budoucnu bych si ale určitě chtěl ještě přidat historii, bavilo by mne učit dějepis, zejména moderní dějiny mi připadají velmi opomíjené a pak si leckdy člověk může dost mylně vykládat i to, co se děje kolem něj v současnosti. Také doufám, že budu stíhat hrát i nadále trombon v bigbandu ZUŠ Smetanova, basu v Jánošíčku a tančit. No a s kontrabasem určitě neopustím ani jazz, po několika kurzech ve Frýdlantu přestávám mít ostych hrát i sóla, a to pak člověka daleko více baví. Nakolik bude něco z toho v budoucnu moje profese, zatím netuším.

Dovol, abych Ti popřál, nejen za sebe, ale za celou naši hudebku, aby se ti dařilo a Tvé představy se stávaly jedna po druhé realitou. Děkuji za rozhovor!

KDE JSME HRÁLI ANEB FOTOKOLÁŽ Z DRAMAŤÁKU

Ema Křížová

Protože jedna fotka je lepší než tisíc slov, přinášíme vám krátkou fotoreportáž z vystoupení našich žáků. V posledních měsících účinkovali na různých akcích školy, na slavnostním koncertě v Kapitulní síni, na koncertech pro mateřské školy, v našem sále jsme odehráli představení *Tajuplný ostrov*, *Kdybych byla Pipi...* a *Zamyšlení nad parapsychickými jevy*, se kterým jsme vyjeli i na soutěžní přehlídku do Boskovic. Také nejmladší žáci z přípravného kurzu Harlekýnků si stoupli poprvé na jeviště ve svém hereckém debutu *O pejskovi Bububu*.

Velké gratulace patří těm, kteří byli oceněni na recitačních soutěžích. Zejména Honzovi Petrálkovi, který v krajském kole recitační přehlídky získal nominaci do celostátního kola Wolkrova Prostějova! Taky Sophii Boudjaoui za „Ocenění za jiskru v oku“ a Ondrovi Františkovi Křížovi za „Ocenění za interpretaci postav“ v městském kole recitační přehlídky Dětská scéna. No a teď už se naše tvůrčí

Emily, Amálka a Kristýnka vystoupily pro mateřské školky

snahy soustředí na vrchol naší letošní „divadelní sezóny“, na představení *Sen o Krásce a Netvorovi* s nejstarší skupinou, na které vás srdečně zveme. Ale o tom více, až obrátíte list...

Honza uspěl s textem *Moje filosofie* od Woodyho Allena

Lékař žilal v podání Ondry a Jáchyma

Představení Zamyšlení nad parapsychickými jevy na motivy stejnojmenné povídky Woodyho Allena, foto Markéta Šmerdová a Josef Žemla

SEN O KRÁSCE A NETVOROVI

Katka Francová a Ema Křížová

„Víte, proč jsem se ještě neohlédla?
Ne proto, že si to nepřejete, ale já se
bojím, že bych nikoho nespatriła, že
jsem tu sama, že hlas, kroky, dech
jsem si vymyslela. Že je to jen sen...
Ale jednou se ohlédnu.“

Chystáme pro vás představení,
které je divadelní básní o strachu,
který se snažíme překonat, o nocích,
kdy se bojíme usnout, a snech, které
se nám zdají. Taký o lásce, která nám
podává pomocnou ruku.

Zčásti se nám stala předlohou
lidová pohádka Františka Hrubína
Kráska a zvíře, kterou jsme protkali
autorskými texty našich nejstarších
žáků. Ti překročili stín svého strachu
a sepsali monology o tom, čeho se
v noci nejvíce bojí.

Přijďte se podívat do Barky na
premiéru v neděli **11. 6. 2023** nebo
reprízu ve čtvrtek **15. 6. 2023** vždy
v 19.00 hodin. Nahlédneme společně
do zakletého zámku, který je pohád-
kovou metaforou všech masek,
které si v životě nasazujeme ve
snaze ochránit se před zklamáním a
selháním. A které budeme nakonec
muset sundat, abychom si vzpomně-
li, kdo ve skutečnosti jsme, otevřeli
svá srdce, a zhluboka se nadechli.

Představení je vhodné pro diváky
od 13 let. Těšíme se na vás v Divadle
Barka!

foto ze zkoušky Ema Křížová

AKORDEONOVÁ AKADEMIE BRNO

Klára Veselá

První akordeonová akademie na naší škole se konala dne 24. března 2023. Cílem bylo společné aktivní hraní, sdílení informací, filozofie a názorů. Také zažití nových pedagogických přístupů v praxi. Pozvání na kurzy přijali zkušení profesoři z Konzervatoře Pardubice Antonín Dvořák a Jakub Jedlinský. Přihlášení akordeonisté měli možnost zúčastnit se „masterclass“. To jsou mistrovské kurzy s pedagogem, které probíhají formou veřejné hodiny. Kurzy tak byly přínosné i pro neaktivní hráče. Nadšeně naslouchaly lektorům i některé maminky, které dotvářely interaktivní spoluúčast a příjemnou rodinnou atmosféru na kurzech. Studenti získali nový úhel pohledu k repertoáru, který hrají a vstřebávali nový metodický přístup pedagogů.

Cílem akademie byl motivační a inspirující impuls pro žáky a jejich další akordeonové aktivity. Myslím, že tento cíl byl splněn. I žáci z nejnižších ročníků byli z akce nadšeni. Vyvrcholením celého dne byl společný koncert žáků ZUŠ a posluchačů Konzervatoře Pardubice. Naše pozvání přijali studenti akordeonu Kateřina Tůmová, Martin Klimeš a kytaristka Markéta Hejdová. Všichni předvedli fantastické výkony, za které byly oceněny dlouhým potleskem.

Věřím, že tento první ročník je zahájením nové tradice akordeono-

vého oddělení naší školy, které bude v následujících letech oslovovat ke spolupráci pedagogy a žáky i z dalších uměleckých škol v Jihomoravském kraji.

foto Klára Veselá

Spolufinancováno
Evropskou unií

**MS
MT**
MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

BAZAR KONCERTNÍHO OBLEČENÍ

Kristina Vonková

Jistě to již zažili všichni. Přejde září, první den školy a kalhoty nesahají ani do půlky lýtek, boty jsou o dvě čísla menší a z trička se stal krátký top, rozhodně nevhodný do přicházejícího podzimního počasí. O co horší je potom zkoušení koncertních šatů, obleků a bot, které měly vydržet alespoň tři roky a najednou je vše malé a nepohodlné a besídka za dveřmi. Co teď s tím? Kam se tak na honem obrátit?!

Hned z počátku příštího školního roku bychom právě pro tyto situace mohli mít řešení. 22. a 23. září 2023 totiž plánujeme uspořádat bazar dětského koncertního oblečení. A jak by to mělo probíhat? Během pátku 22. září nám přinesete popsané, označené a naceněné oblečení, ze kterého vaše ratolesti již vyrostly, my vše roztřídíme, rozvěsíme a v sobotu dopoledne proběhne prodej. Za prodané oblečení vyplatíme peníze,

22. a 23. 9. 2023

neprodané vám vrátíme zpět. Tímto způsobem snad posloužíme nejen životnímu prostředí, ale rovněž nejedné přeplněné skříni. A pokud vše půjde dle plánu, mohl by se tento bazárek stát každoroční záležitostí pomáhající všem rodičům zoufalým z rychlého a náhlého růstu jejich dětí. Tak si to zapíšte do kalendáře a v září se vás budeme těšit :-)

Klarinetové trio ve Sněmovním sále Nové radnice, foto Marie Schmerková